

23 אוגוסט 1967 * ל' אב תשכ"ז
23 אוגוסט 1967 * ל' אב תשכ"ז
מ.ד. 11 (84) שנה ל.

האובללה - מה זה עליה?

עיר בגדה
„ששה ימים“

מחווה חדש ב„בימת הקיבוץ“

„לשונות האש“
בלחגת מחול
בת-שבע

ברית, הורגשה יצירתה חדשנית, אפי-
לו מהפכנית. ביום מוכר עולם סמלים זה
יתר על המדה מכדי שגידשו לא יכайд
על המכשול שהוא אמןות חזותית וישראל
במהות.

מגבלת זו של השיטה בולשת ביותר ביצירות תלמידים, החסרים את איסייתה הדרסטיתית של יוצרת השיטה. במחול כה, השאלת לא מענה" לגאנט אורדמן, בו תניינו בחונכית הונחיה. אין יכול לחש תחרר מהחושה של נבאותו, של דברים שנראו כבר פעמים רבות מדי עלי במו. יתרכו והיזכרת היתה ניצלה מלווער החור פיטוכילוגיות לעמן הריקודיות כפשתה. קושי נוסף לבטים באלאט ישראלי (בעל רמה בין-לאומית וככל-אנושית, כמובן) על מורשתה של מרתה גראם, הוא עולם האוטוביוגרפיות ומקרות הנינקה של היר צרת שם כולם מהעולם התקלאלי. אם לגביין איש המדריך, והתרבות מתהילה אמר גם ביון. אין הדבר כך לגביינו. בין אם נמצאה בין אם לאו, החום המחייה התרבות של לנו הוא הא מודעות הפלדי. אפיו מכךינה איגודראפית, התהנתן איננו הקופת פריקי ולס משומות בהחינה. לנ' לא הבלתירינט, לא חתול דדריאנה, לא קליטימנטסיה ובקשרי אדייטס, יעלו על דעתנו, בובונו להגדיר עזעמנון הולי נפש. מרמות שתחששות כולוננו, בני המאה ה-20, מוזמת לתחששות האנסטי באמריקה. איני יודעת אם בעובי דלה שוטה וו לא טמן שרושה של הנרי גודיות וחוסר השלמות של יצירה כורדי איגודראפית כ"ב, בית יצחה" לרינה השנoper. שקסמה הרך, פיב' ריקודיה, יוכלה רדבה בתהום המחול האפסדריבי דזוקא. אינם מטלילים ספק (ב'גשם באזהל), יוצרתת של רינה גליק, שרבים מחברי התרשמו ממנה מאד, לא זכתי להזות לדאבוני.

אור ורוח חיים

אחרי "הירחורי כפירה" אלה, ברצוני
לספר משוּעַ על אותו מחול שהעניק לי
חויה אסתטית ורגשית שלמה, בתוכנית
הוֹרָה (סוכן בעמוד 19).

על להקת המחול „בת שבע“ עם תכניתה החדשה

ובגדה קיימת גם בתחום התקה. והרי זהulis גודל הנומן כבוד לדבונית וליכלומם. כושר החמסרות ודבקותם של קדנסים יישריאליים שונתנה לחם הזומן נוט ייחדיות זו. מבחינה זו מוחש שדרת פוך של הלהקה היא יותר ממוצדקת.

האם באמת

מרתה גראהט? אם הלהקה היא הכללי, התנאי הראשי נז, הרי שగורה, לשפט או לחסד, תליו באישיותו של הכריאוגראף. כיוון, יותר מאשר איפרעם, הלהקתו שעשו היטטוויה, את אלה שבർמן אישיותם בולטות ונושאות דגל בתחום המחול, המחול המודרני האמריקני-מאוד, בשל הנקת גידום רוביינן, הצרפתי מאד בשל האופרה המלאך נמצאים חמד ממצב של מאבק נגדי עימם, היא אחת הסיבות לכך גושב מיצירתה. יתר על כן, נשאה מופתלים ומעותדים כגובה רקדנית וסמליות ור' ביהור. ובתחום זה קיימים עדין סימני שאלה רבים.

מובן מאליו הוא כי הכריאוגראף אך ישראלי הגאון לא יולד בהעלם אחד.

הגור ו והנפש
 כאשר חווינו, והדבר היה לפניו שלוש שנים לערך, בהחפעת הכוורת של להקת בת שבע, עלה מיד על הדעת אמרתו דמאנדרטת של גז'יננסקי הדודל, בקשר ל' ריקוד. הלה אמר פעמי' בתשובה להתקעלו' הוא של אחד ממעריציו מהחששת התורמות מות הרוח וחופש שעמוקים לו ריקודיין, כי הדבר, בעצם, פשוט מאור: "מתורומי' מים באוויר ונשארים שם שתיים שלוש שניות, וחוזר חליליה... והוא בעצם הסוד

בריה היה או לצופה, ובוואדי גם לרകד — נים, כי יסוד פשוט זה של המחול הוא ואהו כל הקושי. התגנשותה והריהפה אינם נתנים לבן האנוש בקהלות. כי חוקי הcobud הם האלמנטים השליט בחיו, וגופו הוא לו מוסרת.

הරקון הואר, בסופו של דבר, דמותה טראגית מאיים כמותה. באשר כל ישותו אינה אלא אמצע מתח וחרור סכימים עם מגבלות גופו, כליל דל ואינטימי ביוור, העומד לרשותו, למען הנפש, שהיא התח נשאות, והמאבק מתחילה מדי יום בומו חדש — עד הסוף המר. וזה הסיבה, שאין אמונות מוגשת עצירה, ונשימתה ודרת תאמאנון יונבר אלמנטים במקביל, ייש ברכ

מבורدة הקודש. ברור לכולנו כי הרוחרים אלה אינם עוסלים על דעתך, לנוכח התוכנית החדשה של הלכה לאחר שבלוש שונים קיומם בלבד. ובן-צבי לחתות בהלקה מילבדת, גמ' מה' ואותה להדרים.

בתוכנניה כתבת הגב' בת שבע דה' רוטשילד כי מטרת הדת בייסוס הלכה היהת לבנות מסגרת בהתפתחותם של רקדנים וכוריאוגראפים יי'לו'אים אשר עד אז נאלצו לעזוץ בהתפתחותם, או לנצח את הארץ מחוסר בהם קבוצה ובטחון כלכלי. הצעלה להגשים לילות פה זה והאי מוסיפה – לא העלה כלל בדעתה כי לאחר שלוש שבועות עזודה בלבד, יעדמו לדרשות הכוריאוגראפים האורחים והישיר ראליים כל' כהה. אכן, מסגרת זו, כל' הכרחי זו בידי הכוריאוגראף, היא כו'ם

